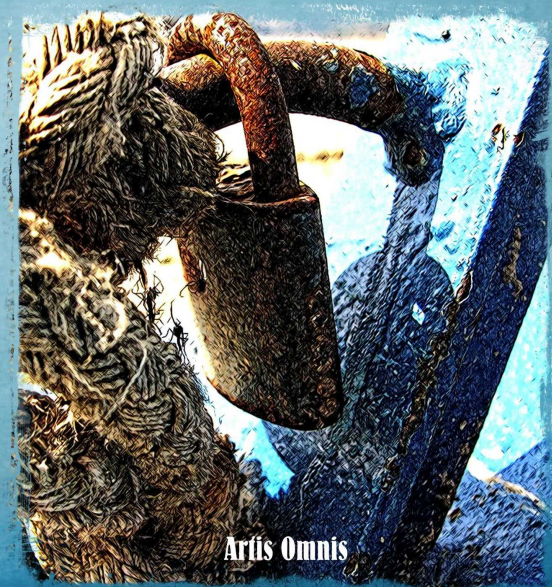

Katarína Tekel'ová
NEDOKONALÝ
PLÁN

Artis Omnis

Katarína Tekel'ová
NEDOKONALÝ
PLÁN

Artis Omnis

© Katarína Tekelová, 2013
Cover © Šárka Brezányová, 2013
Slovak edition © Artis Omnis, 2013

ISBN 978-80-89341-75-7

ISBN 978-80-89341-79-5 (PDF)

1.

Zuza treskla dverami, až skoro vyleteli z pántov. Bola taká nasrdená, že nemať na nohách nové lodičky, s chuťou by si kopla do najbližšieho odpadkového koša. Vyzeralo by to asi dosť komicky. Predsa len, vysoké topánky, sexi kostýmček a účes, akoby práve vyšla z kadernického salónu, a to všetko v kombinácii s kontajnerom. Ale uľavilo by sa jej. Rýchlymi krokmi prešla ulicu a zamierila do svojej obľúbenej kaviarne. Sadla si k nenápadnému stolu vzadu a zapálila si cigaretu.

„Kávu!“ objednala si poriadneho turka a ani sa na čašníka nepozrela. Nemala chuti ani za necht na malíčku, navyac, jeho piskľavý hlas jej ani najmenej nestál za očný kontakt. A tak nemo zízala von oknom a nervózne pohupovala preloženou nohou.

V hlave ju už od rána mávalo to stretnutie. Mala sa stretnúť s mamou. Zuza ju mala svojím spôsobom rada, ale naozaj iba *svojím spôsobom*. Možno by sa na to stretnutie aj trochu lepšie naladila, no odchod z kancelárie nebol práve ideálny a kolegyne, alebo, ak chcete, podľa Zuzy sliepky, mali zase milión zbytočných otázok, na ktoré nemala čas a vlastne ani chuť odpovedať.

„Ahoj, Zuzanka!“ vošla do kaviarne menšia žena v slušivom klobúku, a hoci bola už takmer pri stole, mávala na Zuzu jedna radosť.

„Bože, mami! Nehovor mi Zuzanka a nepútaj pozornosť. Sadni si. Čo si dáš?“ vychrlila Zuza a nečakajúc na odpoveď, jej pohybom ruky objednala kávu.

„Zuzanka, nerob si starosti. Ako sa máš? Prečo sa neusmievaš? Tak ti to zachmúrenej nepristane. Už zase fajčíš?“ spustila mama a ani nevedela ako, Zuzu úplne dorazila. Ono sa jej to nechtiac podarí takmer vždy, no dnes urobila rýchlostný rekord. Pôvodne plánovaná matko-dcérska hodinka skončila predčasne, o trištvrte hodinu skôr. Zuza trielila ešte viac nasrdená naspäť do práce a mama rozčarovaná domov do prázdneho bytu.

Otca už Zuza nemala. Zomrel dávno, na infarkt. Aj Zuza raz zomrie na infarkt, ako sama s obľubou hovorí. Nikdy ju nebolo ťažké vytočiť. Stačilo pár neprofesionálnych otázok, prípadne aj profesionálnych, no v nesprávnom čase a jej hladina adrenalínu bola zaraz vo výške čínskeho mrakodrapu. A keď nebol na blízku nikto, kto by jej s vytočením *pomohol*, vystačila si aj sama. Bola taký samovyťahací typ. Niečo si zmyslela, potom to pokazila a naštvála sa sama na seba. Poriadne si ponadávala a bolo. Pekný deň za ňou.

Keď dorazila do kancelárie, vládlo tam hrobové ticho. Každý si robil svoje, teda, aspoň sa tváril. Zuze to vyhovovalo, nemusela sa s nikým vybavovať, sadla si k svojmu stolu a konečne dokončila to, čo odkladala. V návale pozitívnej energie z dobre vykonanej práce zavolala mame

a ospravedlnila sa za nevydarené stretnutie. Zuza sa nerada ospravedlňovala a ani tentoraz to nemyslela stopercentne úprimne, no mama bude aspoň lepšie spať a to bol cieľ.

Večery nemala sebavedomá tridsiatnička rada. Vtedy na ňu prichádzala akási nostalgia a tú z duše nenávidela. Niekedy ju totiž nútila robiť veci, za ktoré by sa potom na druhý deň najradšej nakopala do zadku. Napríklad naposledy, v slabej večernej chvíľke, po treťom pohári kvalitného červeného zavolala *len tak* bývalému, a keďže pozvanie na návštevu neodmietol, vyspala sa s ním. Len tak. Ráno ušla z bytu, akoby ani nebola vo svojom. Celý deň bola ako na ihlách, no pred *sliepkami*, samozrejme, nedala najavo nič, lebo to by spustilo lavínu otázok čo, prečo, kto a podobne. V konečnom dôsledku by si musela priznať chybu a ukázať, že i ona má svoju slabinu, a to takú ešte nehrali.

Zvoní telefón. Na displeji bliká Denis. Onen bývalý. Zuza váha, či zdvihnúť. Asi radšej zdvihne, lebo potom by zo slušnosti musela volať späť. Čo by bolo podľa nej ponížujúce. Totiž, záchvat nostalgie mala aj včera. A ako na potvoru, zase zavolala. A ako na potvoru, zase to skončilo ako vždy.

„Áno?“

„Len som ti chcel povedať, že ti zabuchnem dvere a kľúč hodím do schránky. Najedol som sa, sorry, už som nestíhal inak pred odletom. A vlastne, ani to som ti nestíhol povedať. Nabudúce. Maj sa.“

„A...počkaj...pred odletom? Halooo!“

Pi-pi-pi-pi... Zložil. To ste mali vidieť tú sopku!

„Kľúč hodím do schránky! Najedol som sa! Pred od-

letom! Nestihol som! Maj sa! Kretéééén jeden!“ soptila Zuza na celý office. Behala ako lev v klietke z miesta na miesto a červeň v jej tvári pripomínala farbu Sauvignonu, ktorý pili včera. Žiadne lichôtky, žiadne *bola si úžasná*. Nič. Suché konštatovanie a ... maj sa.

Na toto zvyknutá nebola. Muži ju vždy obletovali, obdivovali a ona ich rada nechávala so zdvihnutým kútikom úst v neistote. Pohrávala sa s nimi ako mačka s myšami, a keď ju prestali baviť, odhodila ich. Jediný vážny vzťah mala práve s Denisom. Ťahali to spolu dva roky a potom sa obaja zľakli prílišnej vážnosti. A tak sa z nich stali kamaráti s občasnou *výpomocou* počas Zuziných nostalgických večerov.

„Zuzana, všetko v poriadku?“ vyšiel s vyvalenými očami z kancelárie jej šéf, inak Denisov dobrý kamarát.

„Ale...“ mávla rukou a išla sa vyzúriť na wcko, mimo zvedavých pohľadov svojich kolegyň. Pred zrkadlom si nacvičovala, ako by Denisovi vmietla do tváre, že je len obyčajný úbožiak, a ako by bola zase tá, ktorá má navrch. Tentokrát však očividne nemala. Letmo si prepudrovala tvár, pery prešla voňavým leskom a napravila pramene vlasov padajúcich na plecيا. Nádych, výraz tváre *číslo dvadsaťtri* a ide sa.

„Nevidela si včera Dena?“ obrátil sa na Zuzu Timur, ktorý zatiaľ nestihol zaliezt' do svojej pracovne. Kým bola na záchode, s kolegyňami rozoberali pravdepodobný dôvod jej výbuchu.

„Nie. Mala som?“ opýtala sa Zuza sucho a ani sa na neho nepozrela. Nemusela. Dobre vedela, ako sa na ňu díva. Bolo mu jasné, že klame.

„Nevedel som sa mu včera dovolať. Ja len preto.“

Ahá, tak to boli tie štyri nekonečné vyzváňania. Prvé, keď sa k sexu ešte len schyľovalo. Potom druhé, netrepeživé, keď si Zuza vychutnávala sladkú predohru v Denovom podaní. No a tie zvyšné už vnímala len tak naoko, keďže sex s Denisom patril k najlepším veciam v jej živote.

„Dnes letí do Paríža, vieš?“ bez prípravy strelil do Zuzinej duše a neodpustil si ani blbý úškľabok.

„Neviem,“ odsekla, „mala by som?“

„Bože, Zuza, nebuď taká netýkavka. Každý tu vie, že spolu stále spávate, a čo. Sa z toho máme posrať? Akoby si nemohla povedať: áno, bol u mňa, dnes letí do Paríža a vráti sa o mesiac. Bodka.“

Zuzu Timurove slová prefackali z každej strany. Povedať ich nemohla. Teda to, že bol včera u nej, to áno, ale o Paríži nevedela ani mäkké f. Ona, ktorá má vždy prehľad a všetko pod kontrolou. Teraz bol niekto o krok pred ňou.

Keď sa pristihla, ako sa pomaly, ale isto podvoľuje niečomu, čo sa zjavne podobá na sebalútosť, zaťala zuby, vystrela chrbát, vzala si kabelku a bez slova zmizla v šere chodby.

Ešte hodnú chvíľu sa motala po poloprázdnych uliciach. Potichu pozorovala, ako sa jej na špičku pravej lakovky chytá prach a po každých dvadsiatich krokoch si ho zotrela vlhčenou vreckovkou.

Čo sa topánok týka, Zuza bola úplný maniak. Ženské, mužské, letné, zimné – všetky modely mala odsledované, vedela o každučkej novinke či najvydarenejšej kolekcii. No, povedzme si otvorene, keďže nemala po práci nič iné na robote, tak nech sa páči.

V kancelárii jej kolegyne večne hľadeli pod stôl a s padnutými sánkami obzerali každý nový model, až ich raz Zuza nazvala lesbami, keď jej tak pozerajú na nohy. A mala pokoj. Teda, relatívny. Lebo odvtedy hľadeli tak, aby si to nevšimla.

„Ty sa z tých topánok raz zblázniš,“ hovorievala jej mama. „Len aby ťa vždy zaviedli iba na dobré miesta, Zuzanka moja.“

Tým Zuzu v duchu tak vytáčala, že sa nezmohla na iné ako: „Do kostola určite nie, ja len na tie najlepšie a vyberané miesta, mama. Neboj sa!“ prevrátila večne očami a utrúsila niečo o maminých klopačkách a zimných babkovských papučiach vpredu na zips.

Mama sa potom vždy stiahla a bolo po debate. Pohoda ako šľak. Ostatne, ako vždy.

2.

Vonku lialo ako z krhly. Vytrvalý dážď neúnavne bubnoval na okenné tabule a na parapetu. Zuza už nespala, ale oči mala ešte zatvorené. Zbožňovala takéto rána, keď nemusela skoro vstávať a za asistencie zvuku dažďových kvapiek sa mohla ponoriť do voňavých perín a pridať si ešte hodinku výdatného, nikým a ničím nerušeného spánku. Po nekonečnom natáňovaní a vystieraní si konečne obula veľké plyšové myši a prešuchtala sa pod sprchu.

Zuza mala krásnu postavu. Dlhé štíhle nohy bez jedinej známky celulitídy, ploché brucho, pevné prsia a zadok akurát do ruky. Sen každej ženy. A každého muža. Rada a často sa na seba pozerala. Postavila sa pred obrovské zrkadlo, ktoré mala v predsieni a otáčala sa zo všetkých strán, aby nezabudla ani na ten najposlednejší kúsok. Preto, aby o svoju figúru, mimochodom, zdedenú, neprišla, netúžila ani po deťoch. Nevedela a ani si nechcela predstaviť, že by jej mali zhrubnúť nohy a ovisnúť prsia... Nikdy! Zafala sa ešte na strednej a zatiaľ ju to držalo.

Dnes mala pred sebou voľný deň a stále nevedela, čo s ním. Pokušenie ísť sa pozrieť do nákupného centra by aj

tak skončilo kúpou nových topánok, a tak túto možnosť radšej zavrhla. Jej skriňa na topánky sa už totiž nemala ako zväčšiť, dvadsaťštyri párov je dvadsaťštyri párov. Za mesiac si dokáže kúpiť aj dva páry. No ale čo, keď na ňu žmurkajú z výkladu a volajú na ňu, aby ich tam nenechávala také osamotené?! Týmto si nečakaný nákup vždy s potmehútskym úsmevom ospravedlní a hrdo si domov nesie krásnu škatuľu s ešte krajším obsahom.

Z premýšľania ju vytrhol zvuk telefónu. Lea. Bože, Zuza na ňu úplne zabudla! O jedenástej sa mali stretnúť v posilňovni. Jedenásť desať. No, asi nestíha...

„Leuška moja zlatá, už letím, len si zhrabnem pár vecí,“ fučí Zuza do telefónu behajúc po byte a zháňajúc tričko, legíny, tenisky... „Už sa iba očešem a vyrážam!“

To je ešte tak na pätnásť minút, keďže len pred chvíľou si užívala horúcu sprchu, a to bude sakra rýchla. Ďalších pätnásť, kým sa dostane cez mesto k posilňovni, a ak si pol hodinku zacvičia, bude dobre.

„No, kde si?!?!“ gáni na funiacu Zuzu trochu našťavaná Lea a ťuká prstom po ciferníku značkových hodínok.

„Och, nestíham, nestíham... Koľko ešte máme? Oplatí sa?“ klipká Zuza narýchlo namaľovanými mihalnicami, čo stihla na semafore, kým svietila červená. Nečakala na odpoveď, schytila Leu za ruku a odtiahla ju k malému baru s čerstvými šťavami.

Ani jedna z nich nechodila do posilňovne kvôli cvičeniu. Lepšie povedané, kvôli cvičeniu, ktoré by im malo niečo pozitívne urobiť s postavou. Ani jedna to totiž nepotrebovala. A tak tam obyčajne chodili obzerať cvičiace kúsky opačného pohlavia.

„Veľkú mrkvovú, dvakrát! A pre moju najlepšiu kamošku aj s ozdobou!“ usmiala sa, naklonila hlavu mierne nabok a bolo po hneve.

Zuza a Lea sú ako sestry. Kamarátia sa odmalička, volajú si aj päťkrát za deň a trávia spolu takmer všetok voľný čas. Kedysi stačilo, že prešli cez chodbu, hoci i v župane, a už trkotali na balkóne a vyloženými nohami pútali pozornosť okoloidúcich. Lea sa však odsťahovala z rodičovského bytu a kúpila si krásny apartmán na druhej strane mesta. Je to síce trochu od ruky, ale keď má Zuza doma všetkého po krk, zbalí si pár vecí a utečie si tam vyvetrať hlavu. Na terase s krásnym výhľadom a vo vetre sa vlniacimi tujkami ležia na pohodlných ležadlách, chichúňajú sa a popíjajú čokoľvek dobré a chladené. Dnes si chceli ísť zacvičiť, no, akosi nevydalo. Neriešia. Teda, Zuza nie a Lea už tiež rezignovala.

„Tak čo máš od včera nové?“ smeje sa jedna druhej, lebo o všetkom už vedia. O stretnutí s mamou a výstupe v kancelárii si povedali do telefónu, na Denisa a jeho náhly odchod ponadávali tiež a o Timurovi Zuza radšej nezačínala, lebo naposledy to vyzeralo, akoby si s Leou padli do oka, a to by prišla o najlepšiu kamošku. Čo by potom robila?

„Ako sa má Timur?“ opýtala sa Lea priamo. Tak predsa! Hm. Zuze hneď napadlo, že jej ho musí sprotiviť, ale v tej rýchlosti na nič prevratné neprišla. A veď vlastne, ako sa dá znechutiť mladý, pohľadný a úspešný muž s túžbou mať pokojný život a veľkú rodinu? Znie to ako trápny hrdina z lacnej telenovely, ale je to tak. Timur sa v tomto úplne vynímal a vytrčal z radu ostatných, sexu a zábavy-
chtivých sukničkárov, ktorí menia auto častejšie ako sli-

py a v hlave majú, takpovediac, ako v tých mesiac neme-
nených slipoch. Vyrástol v skromných pomeroch a rodi-
čia sa mu od malička snažili vstúpiť, že ak chce niekedy
niečo v živote dostať, musí veľa dať. A že peniaze sú síce
potrebné, ale nie sú všetko.

„Čo by si chcela vedieť? Asi sa má dobre. A...nepýtal
sa na teba,“ vytušila Zuza Leinu ďalšiu otázku. Chvíľu si
užívala jej sklesnutý pohľad, ale iba chvíľu.

„Ty ho vážne chceš?“ spýtala sa zvedavo a bez okolkov.

Lea pokrčila plecami. Naozajstný vážny vzťah ešte ne-
mala. Na zopár blbcov už natrafila, to je pravda, ale kaž-
dý buď zmizol rýchlejšie ako prišiel, alebo bol ženatý,
alebo chcel len bohapustý sex, ktorým si chcel vykom-
penzovať nízke sebavedomie a nezvratne doznievajúcu
schopnosť úspešne pretiahnuť peknú babu. Timur bol
pre ňu dlho tabu. Ani vlastne nevedela prečo, no na po-
slednom večierku ich Zuza chvíľu nechala osamote
a, ako si tak všimla, mali si čo povedať.

„Ja neviem. Pripadá mi to príliš ideálne na to, aby to
bola pravda,“ stiahla Lea pery tesne k sebe a vzdychla si.
Zuzu to veľmi netešilo. Tušila, že Lea je v tom až po uši,
no robila sa akoby nič. Došlo jej, že ak by sa títo dvaja dali
dokopy, bude na vedľajšej koľaji. Už nebude mať Leu na
každú chvíľku len pre seba, už jej nebude môcť volať hoci
aj o polnoci, aby si pokvákali o totálnych blbostiach a vy-
tiahnuť ju von, kedy sa jej zachce. Vedela, že raz to príde,
no tento čas jej neprišiel ani trochu vhod. Denis ju skla-
mal, robota začínala trochu nudiť, a prísť ešte aj o najlep-
šiu kamošku... Smrtiaca kombinácia!

„Síce ma naposledy trochu našťval – veď vieš, kvôli
Denisovi – ale inak je fajn.“

„Uvidíme, ako to všetko vypáli,“ skonštatovali zhodne. Jedna s nádejou, že dobre, druhá opačne.

Avypálilo.

Lea začala chodiť častejšie za Zuzou do práce, častejšie si s Timom rovno odtiaľ vyšli na kávu a po mesiaci náhleho menenia plánov a *pracovných* stretnutí v trojici to Zuza vzdala. Cítila sa oklamaná a vynechaná. S Leou si volali len sporadicky, hoci neprijatých hovorov mala od nej neúrekom. Nechcelo sa jej dookola počúvať o tom, aký je Timur úžasný, akú krásnu kyticu tulipánov jej dnes kúpil a kam idú tento či budúci víkend. Navyše mala každý deň na očiach svojho rozjareného *šéfa*, ktorý obalený v ružových mrákotách doslova pretancoval okolo všetkých stolov, kým sa so *všetkovysvetľujúcim* úsmevom zatvoril vo svojej kancelárii.

Zuze bolo na grc. Ani tak nie z náhleho pretlaku romantiky, ako z toho, že ona niečo také už neprežívala poriadne dlho. Ale priznať si, že by to aspoň trochu chcela, to ťažko. A tak si vzťah ich dvoch pre seba vykreslila ako trápne pubertiacke niečo, čo sa jej nikdy stať nemôže.

„Bože, zatvor sa tam kdesi, nech tu nemáme sladko,“ vrčala naňho bez príčiny a gánila, čo to dalo.

„Zuza, a čože si dnes taká milá?“ provokoval ju Timur so širokým úsmevom. Vedel, že nepotrvá dlho a chytí sa na návnadu.

„Strč si tie tvoje milé reči niekam! Dnes ma nevytočíš, len si tú svoju eufóriu nechaj láskavo pre seba a neotravuj ňou okolie!“